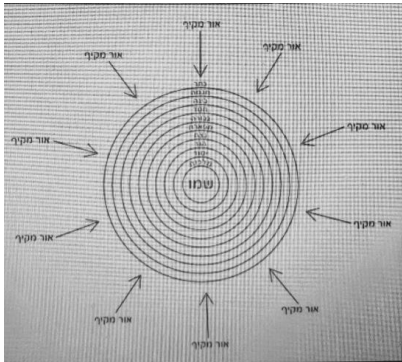

תלמוד עשר ספירות חלק א' ט' ניסן תשע"ט

שיעור 7- עמוד ו' אות ד' למעלה (לאחר מכן אות צ' למטה)

לאחר הצמצום היו לנו כלים דעגולים ועליהם אנחנו מדברים היום. מהם? מה הטבע שלהם?

אם אני מסתכל על כתר. האם למעלה או למטה? מי גבוה יותר המלכות או כתר. זה תלוי איפה מסתכלים. בסה"כ המרחק שווה.

בכלים דעגולים הרדיוס היה שווה. לא היה אליפטי, מרובע, משושה.

אם היה כך, אז לא היה מרחק שווה בין האמצע לבין כל צדדיו, למשל.

למה כל זה קרה? כי א"ס צמצם עצמו מבחינת עיגול.

בהמשך נראה שהעיגול הוא תמונה שלמה.

אות צ' עמוד ו' טור ב'-

כל הטבעים (עיגולים) אין בהם קטן וגדול.

אם אתה אומר לי שבאינסוף כולם היו בהשוואה אחת ולא היה שם הבחן של קטן וגדול, ובאינסוף לא יכול להיות שלא הכל שלם, אז זה ברור כי הכל שלם.

אבל איך נוכל להבין שלאחר הצמצום, בעיגולים, אין הבחן של קטן וגדול ומעלה ומטה?

איך זה יכול להיות אם מורגשת כבר ההשתוקקות?

תשובה- הצמצום לא עשה את הנקודה האמצעית לבחינת סוף.

הרצון לקבל לא עושה סוף להארה. האמת היא שאם היה עושה סוף, הטבע לא יכול היה למעשה לעשות את תכליתו.

החוק- כל חיסרון שבא מיתרון הוא יתרון. כל חיסרון שבא מגרעון הוא גרעון.

אני בודק לפי הסיבה שממנה נבע החיסרון. למשל חסר לי 100 שקלים, חסר לי כי נתתי לעני או כי גנבו לי. השאלה למה זה חסר לי. גם את החיסרון לא בודקים על פי ההיתראות שלו, אלא על פי הסיבה שגרמה לו.

סיבת הדבר היא הקובעת.

אם נסתכל על כל הבריאה- הסתלקות האור היא מוות. התנתקות מנותן החיים.

אבל לא בגלל בושא הסתלק האור. אם בגלל שינוי צורה היה הצמצום, זה היה גרעון.

הצמצום לא נעשה משום שינוי צורה. הוא נעשה בשל בחירה ביתר דבקות.

כפי שכתוב - ". אלא הצמצום נעשה, רק בסוד שעלה ברצונו (רצון מטרתי) הפשוט לברוא העולמות וכו' כנ"ל (אות מ' ד"ה פירוש, עין שם), שפירוש, שחשק לאותה השוואת הצורה, אשר עתידה להתגלות על ידי בריאת העולמות, דהיינו, צורת הקבלה על מנת להשפיע נ"ר ליוצר, שיש בזה מעלה יתירה מאד נעלה: כי מצד אחד, הוא השפעה גמורה, (צד הבורא שבנברא) כי כל הרצון הוא, רק להשפיע נחת רוח ליוצר ב"ה ולא לצרכי עצמו כלום"

אין סוף בקבלה של הטבע. מהו יתרון? השפעה.

אם אבא נותן עונש לילד שלו, האם העונש שנותן לו הוא בגלל גרעון? אם בגלל שכועס, גרעון.

עוד חוק- כל חיסרון הבא מהשפעה הוא יתרון, כשהוא בא מרצון לקבל לעצמו הוא חיסרון.

יסורים יכולים להיות טובים אם באו מיתרון שאני רוצה להשפיע. אם לא, אינם טובים.

לכן הטבע שלנו הוא שלם. כל החיסרון שאתה רואה שיש לך, הוא יתרון.

כתוב- "באדם חשוב, נתנה היא את כסף הקידושין ואמר הוא הרי את מקודשת לי, הרי זו מקודשת, ואע"פ שכתוב בתורה ונתן בידה, שהבעל מחויב ליתן את כסף הקידושין, מ"מ כיון שאדם חשוב הוא, הנה האי הנאה דמקבל מינה, זה חשוב כמו נתינה ממש, עש"ה"

הוא נתן בידה משמע שהוא צריך לתת לה. ההנאה שהיא מקבלת מכך שהיא נותנת, זה נקרא שהוא נתן לה. המשל בא להראות לנו שקבלה יכולה להיות נתינה. לא הפעולה החיצונית קובעת.

כל סיבת הצמצום היתה לא בגלל בושא, לא בגלל חיסרון, אלא בשל רצון ליתר דבקות.

רצון פשוט- כלי הפועל בצורה מטרית ולא סיבתית.

סיכום

עשינו חזרה קצרה-

הא"ס היה שלם בכל השלמויות.

כאשר עלה... באמצע ממש- מהי הנקודה האמצעית- ההשתוקקות הגדולה לקבל . הסברנו לפי איך מורכב הרצון בא"ס.

המורכבות מייצרת במלכות השתוקקות מלאה.

למדנו שכאשר בחרה- צמצמה

בשיעור של היום בא לבדוק, מה נקרא כלים דעגולים? שיש חיסרון אבל הוא לא גרעון.

איך נבדוק? על פי הסיבה שבגללה אתה רואה את החיסרון הזה.

כל חיסרון הבא מהשפעה הוא יתרון, כשהוא בא מרצון לקבל לעצמו הוא חיסרון.

כלומר, אם אתה רוצה ללכת בדרך של השפעה, נתינה, החיסרון אינו בעייתי.

ממה התעוררה השאלה הזו? מכך שראינו שבגלל הצמצום הסתלק האור, ואני רואה שאחד רוצה לקבל יותר, אחד פחות....אין הבדל ביניהם? לא. לתמונה השלמה צריך את כולם. כל הטבע הוא טוב.

סיבת הצמצום היתה בגלל יתר דבקות. החיסרון מתראה אך בא מיתרון הנקרא אצלי השפעה.

חוק נפשי - כל חיסרון הבא מרצון להשפיע- הוא יתרון

הכללים שלנו

א. העגולים, שהוא הטבע שנוצר, הוא שלמות.

ב. כל סיבת הצמצום היתה בגלל יתר דבקות.

ג. כל חיסרון שבא מיתרון הוא יתרון, כל חיסרון הבא מגרעון הוא גרעון.

ד. יתרון מוגדר אצלנו כהשפעה . על כן כל חיסרון הבא מהשפעה הוא יתרון, אם בא מרצון לקבל הוא חיסרון.

ה. לכן, כל הצמצום היה דבר שלם ומה שהתקבל כעגולים הוא דבר שלם.

כל העבודה שלנו צריכה להיות במסגרת הטוב הזה. כדאי להסתכל במבט גדול בחיים. הכל הולך לטוב....